

[Jørgen Jørgensen.]

en gang, før man går videre. På et af de områder i menneskets tilværelse, hvor lægevidenskabens muligheder for at hjælpe hidtil har været sparsomme og mangelfulde, synes der nu at vise sig nogen lysning. Det nedtrykte og formærkede menneskesind synes nu ikke længere i så stor udstrækning som hidtil at være henvist til håbløshed og fortvivelse. Det er vor pligt hver især at yde alt, hvad vi formår, for at komme disse ulykkelige sindslidende medmennesker til hjælp med alle de hjælpemidler, vor tid har til rådighed, og det er min bestemte overbevisning, at dette formål tjener vi bedst, når vi følger, hvad vore mest kyndige og vidende på dette område, de ansvarlige læger, tilråder os.

Jeg opfordrer så indtrængende jeg kan det høje ting til at støtte forslaget om at stille byggeriet i Brønderslev i bero og tage sagen op til ny undersøgelse og prøvelse. Det er ikke den endelige afgørelse om sygehusets beliggenhed, der skal træffes i dag, men det er spørgsmålet om at standse op et øjeblik og få sagen yderligere undersøgt, før endelig stilling tages. Enhver må erkende, at afgørende nye synspunkter for behandlingen af disse patienter er kommet frem gennem de senere år, og det ville ikke svække rigsdagens anseelse, om man tog dette til efterretning og undersøgte disse forhold nøjere, før man gennemfører en beslutning, der er truffet for 2-3 år siden.

Jeg vil så indtrængende jeg kan opfordre tingets medlemmer til at støtte det ændringsforslag, vi har stillet om at stille sagen i bero og få forholdet undersøgt til bunds, før rigsdagen tager endelig stilling til sagens fremme.

Mogens Fog: Jeg har i og for sig kun lidt at føje til det, som i dag er fremført af den ærede ordfører for det mindretal, jeg tilhører, og de ærede medlemmer hr. Jørgen Jørgensen og hr. Frandsen, hvoraf den sidste taler med hele den vægt, hvormed en mand, der står i spidsen for landets sundhedsvæsen, må tale. Det, der her er fremført, har jeg selv tidligere gjort mig til talsmand for, ikke alene under dette forslags behandling, men også da loven var til behandling i 1947.

Det, der fremhæves af ministeren og de ærede medlemmer som talende imod at tilslutte sig forslaget af det ærede medlem hr. Fibiger m. fl., er først og fremmest, at der ikke skulle foreligge nye momenter. En tidligere taler har allerede været inde på dette. Lad mig blot tilføje, at man ikke kan støtte sig på den lægelige sagkund-

skab i kommissionen, idet den lægelige sagkundskab i dag støtter det standpunkt, som, om jeg så må sige, mit mindretal står på. De lægelige sagkyndige, som i sin tid i kommissionen ikke stillede sig skarpt imod Brønderslev, men oven i købet støttede muligheden Brønderslev ved siden af Aalborg, er i dag ligesom vi andre overbevist om, at udviklingen i mellemtiden har ændret grundlaget for kommissionens konklusion, forsåvidt angår placeringen i Brønderslev.

Det er af og til en hård prøvelse at høre det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen argumentere, fordi han jonglerer med fakta på en sådan måde, at de synes at stå i et helt andet skær, end de gør i virkeligheden. Når det ærede medlem således nu siger, at vi, der er modstandere af Brønderslev-planen, ikke efter udvalgsbehandlingen tør fastholde at afvise Brønderslev, er det jo, for at sige det elskværdigt, udtryk for en misforståelse eller manglende forståelse af, hvad hele vor argumentation er gået ud på, og af, hvad de sagkyndige har sagt. Når det lykkes eller måske lykkes det ærede medlem at få et vist skær af berettigelse over det, han siger, er det, fordi han, ligesom iøvrigt ministeren i sin svarskrivelse vedrørende omkostningerne, opererer med begrebet „hospitalet i Brønderslev“, som om der i det forslag, som ventileres, men ikke stilles i mindretallets forslag til ændring, var tale om et hospital i Brønderslev. Der drejer det sig ikke om et hospital af samme karakter som i det oprindelige forslag, men, som det nu flere gange er sagt, om en plejeafdeling. Altså kan man ikke sige, at vi ikke fastholder en afvisning af Brønderslev, tværtimod, vi må fastholde, at Brønderslev ikke er egnet til et sindssygehospital af den karakter, der er brug for, medens man meget vel kan lægge en plejestation her.

Dernæst spørger det ærede medlem — og den højtærede minister var iøvrigt inde på det samme —: Hvad skal der ske med de nuværende hospitaler? Den højtærede indenrigsminister ventilerede, at en deling af disse i mindre enheder, som er forholdsvis let at gennemføre, skulle være tilfredsstillende, og antydede dermed, at man måske kunne dele et sindssygehospital i Brønderslev og derved skaffe tilfredsstillende forhold. Det er imidlertid ikke rigtigt, for som det tidligere er blevet fremhævet nu sidst af det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen, er det det daglige samarbejde med andre afdelinger, der er afgørende, og i hvert fald et af de nuværende